

Arrest

nr. 206 094 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 23 maart 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 25 december 2017 België binnen, in het bezit van een Schengenvizum type C voor zeven dagen, geldig van 15 december 2017 tot 5 januari 2018.

Op 18 maart 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Hij wordt gehoord.

Op 18 maart 2018 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 22 maart 2018 wordt verzoeker in het gesloten centrum gehoord.

Op 22 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een nieuw bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest nr. 202 032 van 30 maart 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 22 maart 2018 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: V. (...)

voornaam: T. (...)

geboortedatum: (...).1995

geboorteplaats: Arménie

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/03/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokken reisde met een toeristenvisum de Schengenzone binnen. Het visum dekte zijn verblijf voor 7 dagen en was geldig van 15/12/2017 tot 05/01/2018. De inreisstempel in het paspoort dateert van 25/12/2017. We stellen vast dat betrokkene langer dan 7 dagen in de Schengenzone vertoeft en dat het visum ondertussen verstreken is. Betrokkene is in onwettig verblijf en dient het land te verlaten.

Hij ondernam geen poging om zijn verblijf in België in regel te stellen, noch kwam hij zich bij aankomst melden bij de gemeente. Er is dus een risico op onderduiken daarom kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan.

Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen bij zijn arrestatie op 18/03/2018 dat hij bij zijn familie wil zijn. Zijn grootmoeder zou begraven liggen in België. Bij het uitgebreid gehoor in het centrum van Merskplas op 19/03/2018 zegt hij gelijkaardige dingen. Hij wil niet terug naar Armenië, hij wil samen met zijn moeder zorgen voor de grootvader. Hij wil samen zijn met zijn familie.

De familie waarvan sprake betreft volgende personen:

- De grootvader: A. V. (...) (°(...)/1945) beschikt over de Belgische nationaliteit
- De overleden grootmoeder: K. K. (...) (°(...)/1954) beschikte over de Belgische nationaliteit
- De moeder van betrokkene V. N. (...) (°(...)/1976) is in illegaal verblijf
- Een broer van betrokkene V. V. (...) (°(...)/1998) is in illegaal verblijf
- Een zus van betrokkene V. N. (...) (°(...)/2002) is in illegaal verblijf
- Een nonkel van betrokkene (zus van V. N. (...)) A. N. (...) (°(...)/1977) heeft een geldige B - kaart, hij en zijn vrouw en kinderen zijn allen in legaal verblijf

We stellen vast dat er de moeder en broer en zus van betrokkene in illegaal verblijf verkeren. Zij dienen net als betrokkene terug te keren naar Armenië. Met betrekking tot deze personen is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM aangezien zij allen het land dienen te verlaten. Met betrekking tot de

familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken. Ondertussen voorzien de meeste vliegtuigmaatschappijen extra ondersteuning voor kwetsbare groepen, (<https://www.brusselsairlines.com/nl-be/praktische-informatie/reismfo/voor-de-vlucht/speciale-assistentie/default.aspx>) Het bestaat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"

Op 20 april 2018 dient verzoeker een asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Enig middel: Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto art. 8 van het EVRM

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker:

De bestreden beslissing legt een inreisverbod op van twee jaar aan verzoeker en motiveert zulks door te stellen dat:

- er bestaat een risico op onderduiken aangezien verzoeker geen enkele poging ondernam om zijn illegale verblijfstoestand te legaliseren

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan er worden geconcludeerd dat aan verzoeker geen eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgevaardigd.

In casu kan er worden vastgesteld dat verzoeker naar België is gereisd om een procedure gezinshereniging conform art. 40 ter van de vreemdelingenwet aan te vatten met zijn Belgische grootvader, aangezien zijn moeder en zuster al reeds in België vertoefden.

Dit gegeven heeft hij meermaals aangehaald in het administratief verslag bij de politionele diensten en tijdens zijn verhoor in de CI te Merksplas, waarvan akte in de bestreden beslissing.

De stelling vanwege verwerende partij dat verzoeker geen enkele poging ondernam om zijn verblijfstoestand te legaliseren en dat hij zich tevens niet heeft aangemeld bij de gemeente raakt kant noch wal.

Verzoeker heeft daadwerkelijk de administratieve handelingen gesteld om de procedure gezinshereniging aan te vatten met zijn Belgische grootvader.

Uit de in bijlagen vervatte stukken blijkt immers dat verzoeker via de bevoegde diensten van Stad Antwerpen een nieuwkomerformulier heeft ingevuld en als dusdanig een afspraak heeft geagendeerd om de Bijlage 19ter te gaan ondertekenen en af te halen.

Verwerende partij is blijkbaar niet op de hoogte van de specifieke werkwijze in dergelijke dossier bij Stad Antwerpen.

Verzoeker kan immers niet zomaar klakkeloos binnenspringen om even voormelde verblijfsprocedure aan te vatten.

In de voorbereidende werken aangaande de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet kan immers het volgende gelezen worden:

"Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen." Er worden enkele gevallen opgesomd waarna nog gesteld wordt, "De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005." (DOC 53 1825/001, p.16-17, Kamer, 2011-2012))".

Er kan absoluut geen sprake zijn van een risico op onderduiken, evenmin van het gegeven dat verzoeker zich van de bevoegde autoriteiten zou pogen te onttrekken, aangezien er geen objectieve contra indicaties in het administratief dossier bestaande zijn en verwerende partij nalaat te motiveren welke wettelijke objectieve criteria ter zake gehanteerd werden.

Het feit dat verzoeker besloten heeft om recent naar België te reizen doet hier absoluut geen afbreuk aan.

Verwerende partij eigent zich klaarblijkelijk het recht toe om aan derdelanders termijnen te gaan vooropleggen binnen dewelke zij naar België moeten reizen om een procedure gezinshereniging aan te vatten met hun descendente en/of ascendente.

Blijkbaar vergeet verwerende partij dat zij ter zake geen wetgevende bevoegdheid beschikt en voegt zij hierdoor impliciet een wettelijke voorwaarde toe aan artikel 40 bis en ter van de vreemdelingenwet, aangezien een dergelijke procedure volkomen vanuit illegaal verblijf kan worden opgestart zonder een wettelijk voorziene periode.

Evenmin blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen aangezien er in het verleden dergelijke maatregelen niet zijn uitgevaardigd opzichtsverzoeker.

Verwerende partij stelt tevens - manifest in strijd met de stukken van het administratief dossier - dat de moeder en zuster van verzoeker illegaal in het Rijk verblijven.

De zuster van verzoeker is immers in het bezit gesteld van een F-kaart.

De moeder van verzoeker had tevens een afspraak bij de bevoegde vreemdelingendienst van Stad Antwerpen, om haar Bijlage 19ter af te halen.

Zij is thans in het bezit van een attest van immatriculatie.

Door een dergelijke bewuste foutieve informatie te gaan hanteren ten einde jegens verzoeker koste wat het kost een inreisverbod uit te vaardigen betuigt van arglistig handelen van een bijzonder onzorgvuldig overheid.

Verwerende partij was onstuitbaar op de hoogte van de ondernomen verblijfsprocedures van verzoeker en diens effectieve samenwoning met zijn Belgische grootvader en hun gemeenschappelijke gezinleven. Immers:

(...)

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 - Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). "¹

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. de effectieve samenwoning met zijn Belgische grootvader, zuster en moeder die allen legaal in het Rijk

verblijven terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, minstens deze overheid zich hieromtrent diende te informeren en deze elementen afdoende diende te motiveren.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/1, eerste lid Vw.

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond en verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing aangezien hij zal moeten opdagen voor zijn afspraak ten einde zijn Bijlage 19ter af te halen."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 74/11.1 van de vreemdelingenwet, artikel 3.7 van Richtlijn 2008/115/EG, j. artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het legaliteitsbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt dat hij nooit eerder in bezit werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM onzorgvuldig is gebeurd, dat zijn zus wel over een verblijfsrecht zou beschikken en dat er geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat hij inwoont bij zijn grootvader (en bij zijn moeder en zijn zus) die hier legaal verblijven. Hij is van plan om een vestigingsaanvraag in te dienen en het ligt aan de stadsdiensten dat die aanvraag nog niet geofficialiseerd kon worden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het inreisverbod gebaseerd is op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° Vw., m.n. dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verzoeker betwist niet dat hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 13septies op 22.03.2018. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het arrest van 30.03.2018 (nr. 202.032) de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen die bijlage 13septies afgewezen.

Verzoeker betwist in haar kritiek de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet, en zij brengt dan ook geen middelen aan die de rechtmatigheid van het opleggen van het inreisverbod als dusdanig kunnen doen wankelen.

Ten overvloede kan verzoeker absoluut niet gevolgd worden in zijn stelling dat hij gerechtigd zou zijn om op onwettige wijze op het grondgebied te verblijven en dit gedurende een 'bepaalde tijd' om de nodige administratie op orde te krijgen en om de nodige demarches te ondernemen om een vestigingsaanvraag in te dienen bij de Stad Antwerpen.

Bovendien verblijft verzoeker inmiddels meer dan drie maanden in België, zodat hij niet ernstig kan beweren dat hem "de kans ontnomen wordt om een vestigingsaanvraag in te dienen", het tegendeel beweren is niet ernstig. Een en ander geldt des te meer nu verzoeker is aangekomen met een

toeristenvisum kort verblijf en dus niet met een visum gezinshereniging. Hij is zelf verantwoordelijk voor het feit dat hij onwettig in het Rijk verblijft.

Daarnaast, wat het vermeende verblijfsrecht van de zus van verzoeker betreft, merkt verweerder op dat die zus inderdaad op 20.03.2018 in bezit werd gesteld van een bijlage 15 (en dus géén F-kaart), daar waar zij voordien onwettig op het grondgebied verbleef. Evenwel moet opgemerkt worden – zoals ook werd aangehaald in het UDN-arrest van 30.03.2018 (met nr. 202.032) - dat het desgevallend een tijdelijk gedogen op het grondgebied betreft en dat dit het absoluut garantie geeft op het bekomen van een F-kaart. Bovendien wordt niet betwist dat zijn broer en zijn ouders onwettig op het grondgebied verblijven en wordt de bestreden beslissing ook gemotiveerd in het licht van de familieleden die wél over een verblijfsrecht in België beschikken.

Inderdaad staat vermeld: “met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken. Het staat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze naar België terug te komen. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.”

Bijgevolg blijft de motivering in de bestreden beslissing omtrent artikel 8 EVRM nog steeds overeind, ondanks de zeer recente wijziging van het verblijfsstatuut van de zus van verzoeker.

De verwerende partij wenst te benadrukken dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft, in welk geval het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, *Rees v. United Kingdom*, § 37).

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Hij verblijft immers onwettig in het land.

De verzoekende partij toont overigens niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Evenmin ontkent verzoeker dat hij desgevallend om de opheffing van het inreisverbod kan verzoeken overeenkomstig de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken.

Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique*, § 81; EHRM, 18 februari 1991, *Moustaquim c. Belgique*, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen

Verzoeker toont niet aan dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven vanuit het land van herkomst verder te zetten.

Verzoeker toont allerm minst aan dat de duur van het inreisverbod (2 jaar) disproportioneel zou zijn, evenmin kan hij ernstig beweren dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.”

2.3.1. Verzoeker werpt de schending op van artikel 3, lid 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). De Terugkeerrichtlijn is in het Belgisch recht omgezet. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan opwerpen (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

Verzoeker voert de schending aan van het legaliteitsbeginsel maar laat na om op concrete wijze uiteen te zetten in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan in het bevel van 22 maart 2018. De beslissing bevat ook een motivering waarom een inreisverbod wordt opgelegd met een duur van twee jaar, met name omdat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en gelet op het belang van de immigratiecontrole.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

2.3.4. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

2.3.4.1. Verzoeker betwist niet dat de bijlage 13septies van 22 maart 2018 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat.

Verzoeker betwist wel dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker merkt op dat uit de bestreden beslissing en uit het dossier kan worden geconcludeerd dat hem geen eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgevaardigd. Verzoeker voert aan dat in zijn zaak kan worden vastgesteld dat hij naar België is gereisd om een procedure gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in functie van zijn grootvader op te starten. Verzoeker laat gelden dat hij dit meermaals in het administratief verslag bij de politieke diensten en tijdens zijn verhoor in het centrum te Merksplas heeft aangegeven. Verzoeker werpt dan ook op dat de stelling in de bestreden beslissing dat hij geen enkele poging ondernam om zijn verblijfstoestand te legaliseren en dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente kant noch wal raakt. Verzoeker stipt aan dat hij de administratieve handeling heeft gesteld om de procedure gezinshereniging met zijn grootvader op te starten. Verzoeker verwijst naar het stuk bij zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat hij een nieuwkomersformulier heeft ingevuld en als dusdanig een afspraak heeft geagendeerd om de bijlage 19ter te gaan ondertekenen en af te halen. Verzoeker laat gelden dat hij niet zomaar kan binnenspringen bij de stad Antwerpen om voormelde verblijfsprocedure aan te vatten.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker de verwijderingsmaatregel van 22 maart 2018 die aan de basis ligt van huidig inreisverbod, heeft aangevochten middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering werd verworpen bij arrest nr. 202 032 van 30 maart 2018. Een beroep tot nietigverklaring werd niet ingediend. In deze verwijderingsmaatregel wordt voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan, wat de reden vormt om huidig inreisverbod op te leggen. De kritiek van verzoeker inzake het risico op onderduiken betreft de motieven van de bijlage 13septies van 22 maart 2018, waartegen de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen en waartegen geen beroep tot nietigverklaring werd ingediend. De omstandigheid dat in huidig inreisverbod de motieven worden vermeld waarom aan verzoeker in het bevel om het grondgebied te verlaten, geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan het feit dat deze beslissing inmiddels definitief is. Verzoeker kan in huidig beroep deze motieven niet aanvechten.

Volledigheidshalve wordt het volgende uiteengezet.

In de bestreden beslissing wordt het volgende weergegeven:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Betrokken reisde met een toeristenvisum de Schengenzone binnen. Het visum dekte zijn verblijf voor 7 dagen en was geldig van 15/12/2017 tot 05/01/2018. De inreisstempel in het paspoort dateert van 25/12/2017. We stellen vast dat betrokkene langer dan 7 dagen in de Schengenzone vertoeft en dat het visum ondertussen verstreken is. Betrokkene is in onwettig verblijf en dient het land te verlaten.

Hij ondernam geen poging om zijn verblijf in België in regel te stellen, noch kwam hij zich bij aankomst melden bij de gemeente. Er is dus een risico op onderduiken daarom kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan.”

Het gegeven dat ten aanzien van verzoeker nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers “visum ondertussen verstreken is” en hij “in onwettig verblijf (is)”. Gelet op het gegeven dat de bestreden beslissing werd genomen op 22 maart 2018 en er voor die datum geen aanvraag tot gezinshereniging met zijn grootvader werd ingediend, acht de Raad de stelling dat verzoeker “geen poging (ondernam) om zijn verblijf in België in regel te stellen, noch kwam hij zich bij aankomst melden bij de gemeente” niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker meent dat in deze zaak kan worden vastgesteld dat hij naar België is gereisd om een procedure gezinshereniging op te starten, kan verzoeker niet worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker “met een toeristenvisum de Schengenzone binnen(reisde)” en “(h)et visum (...) zijn verblijf (dekte) voor 7 dagen en (...) geldig (was) van 15/12/2017 tot 05/01/2018.” Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Uit een toeristenvisum kan enkel worden

afgeleid dat verzoeker naar België wenste te reizen. Zijn intentie om een aanvraag gezinshereniging in te dienen kan hieruit niet worden afgeleid.

Verder werpt verzoeker op dat de verwerende partij zich dan het recht toe-eigent om aan derdelanders termijnen te gaan opleggen binnen dewelke zij naar België moeten reizen om een procedure gezinshereniging op te starten. Verzoeker stipt aan dat een procedure in toepassing van artikel 40^{ter} van de vreemdelingenwet ook vanuit illegaal verblijf kan worden opgestart.

De bestreden beslissing werd genomen op 22 maart 2018. Bij wet van 21 november 2017 werd een nieuw artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet ingevoerd. Deze bepaling trad in werking op 22 maart 2018 en luidt als volgt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

*1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;
(...)”*

In het licht van deze bepaling kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat de verwerende partij zich het recht toe-eigent om aan derdelanders termijnen te gaan opleggen binnen dewelke zij een procedure moeten opstarten en de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet. Tevens blijkt hieruit dat er sprake is van een objectief criterium om het risico op onderduiken vast te stellen.

Verzoeker werpt op dat niet blijkt dat hij de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen aangezien in het verleden dergelijke maatregelen niet zijn uitgevaardigd ten aanzien van hem. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen dat verzoeker wordt verweten dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een verwijderingsmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen. In de bestreden beslissing wordt er wel op gewezen dat verzoekers “*visum ondertussen verstreken is*”, hij “*in onwettig verblijf (is)*” en hij “*het land (dient) te verlaten*”.

2.3.4.2. Voorts werpt verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris manifest in strijd met de stukken van het administratief dossier stelt dat zijn moeder en zus op illegale wijze in het Rijk verblijven. Verzoeker werpt op dat zijn zus in het bezit is van een F-kaart en dat zijn moeder tevens een afspraak had om de bijlage 19^{ter} bij de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen te gaan afhalen en zij thans in het bezit is van een attest van immatriculatie.

Uit de inventaris bij zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker volgend stuk aan zijn verzoekschrift voegt: “3. *Kopij F-kaart zuster verzoeker*”. Vervolgens blijkt evenwel dat verzoeker nalaat het desbetreffende stuk bij te brengen. In het administratief dossier zit evenwel het stuk dat door verzoeker werd bijgebracht in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing van 22 maart 2018 waarbij ten aanzien van verzoeker een bevel werd genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit blijkt evenwel geen F-kaart maar een bijlage 15 te zijn. In de nota met opmerkingen erkent de verwerende partij dat verzoekers zus in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 20 maart 2018. Deze aanmelding door zijn zus kadert in het indienen van een aanvraag gezinshereniging. Deze aanvraag moet verder worden onderzocht en houdt evenwel geen garantie in dat zij een F-kaart zal krijgen. Minstens toont verzoeker niet aan dat zijn zus in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Verzoeker wijst erop dat zijn moeder tevens een afspraak had bij de bevoegde vreemdelingendienst van de stad Antwerpen om haar bijlage 19^{ter} af te halen en zij thans in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Dit attest van immatriculatie kadert in het indienen van een aanvraag gezinshereniging en vormt nog geen garantie dat verzoekers moeder een F-kaart zal krijgen. Haar aanvraag moet nog worden onderzocht.

Alleszins wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing ook wordt overwogen:

“Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië.” In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers zus en moeder onder dit motief kunnen vallen en dat verzoeker niet betwist of weerlegt dat zijn familieleden die over een verblijfsrecht beschikken, hem achterna kunnen reizen naar Armenië.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met de effectieve samenwoning met zijn Belgische grootvader, zus en moeder die allen legaal in het Rijk verblijven.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen bij zijn arrestatie op 18/03/2018 dat hij bij zijn familie wil zijn. Zijn grootmoeder zou begraven liggen in Beglië. Bij het uitgebreid gehoor in het centrum van Mersklaspas op 19/03/2018 zegt hij gelijkaardige dingen. Hij wil niet terug naar Armenië, hij wil samen met zijn moeder zorgen voor de grootvader. Hij wil samen zijn met zijn familie.

De familie waarvan sprake betreft volgende personen:

- *De grootvader: A. V. (...) (°(...)/1945) beschikt over de Belgische nationaliteit*
- *De overleden grootmoeder: K. K. (...) (°(...)/1954) beschikte over de Belgische nationaliteit*
- *De moeder van betrokkene V. N. (...) (°(...)/1976) is in illegaal verblijf*
- *Een broer van betrokkene V. V. (...) (°(...)/1998) is in illegaal verblijf*
- *Een zus van betrokkene V. N. (...) (°(...)/2002) is in illegaal verblijf*
- *Een nonkel van betrokkene (zus van V. N. (...)) A. N. (...) (°(...)/1977) heeft een geldige B - kaart, hij en zijn vrouw en kinderen zijn allen in legaal verblijf*

We stellen vast dat er de moeder en broer en zus van betrokkene in illegaal verblijf verkeren. Zij dienen net als betrokkene terug te keren naar Armenië. Met betrekking tot deze personen is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM aangezien zij allen het land dienen te verlaten. Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken. Ondertussen voorzien de meeste vliegtuigmaatschappijen extra ondersteuning voor kwetsbare groepen, (<https://www.brusselsairlines.com/nl-be/praktische-informatie/reismfo/voor-de-vlucht/speciale-assistentie/default.aspx>) Het bestaat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.”

Gelet op het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het verblijf van verzoekers grootvader, moeder en zus in België. Waar verzoeker voorhoudt dat zijn moeder en zus op legale wijze in het Rijk verblijven, kan worden verwezen naar hetgeen hierover hoger werd uiteengezet.

Ten slotte verwijst verzoeker nog naar de arresten van de Raad met nrs. 91 251, 95 142 en 97 002 van respectievelijk 9 november 2012, 15 januari 2013 en 27 februari 2013. Vooreerst wordt erop gewezen dat de Raad geen arrest met nr. 97 002 van 27 februari 2013 is gekend. Gelet op de verwijzing in het verzoekschrift naar de bladzijde 246 in het Tijdschrift Vreemdelingenrecht van 2013, wordt aangenomen dat verzoeker doelt op het arrest nr. 98 002 van 27 februari 2013. Evenwel dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met de effectieve samenwoning met zijn Belgische grootvader, zus en moeder die allen legaal in het Rijk verblijven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een familieleven niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familieleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en*

Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers familieleden:

"Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen bij zijn arrestatie op 18/03/2018 dat hij bij zijn familie wil zijn. Zijn grootmoeder zou begraven liggen in België. Bij het uitgebreid gehoor in het centrum van Mersklas op 19/03/2018 zegt hij gelijkaardige dingen. Hij wil niet terug naar Armenië, hij wil samen met zijn moeder zorgen voor de grootvader. Hij wil samen zijn met zijn familie."

De familie waarvan sprake betreft volgende personen:

- De grootvader: A. V. (...) (°(...)/1945) beschikt over de Belgische nationaliteit
- De overleden grootmoeder: K. K. (...) (°(...)/1954) beschikte over de Belgische nationaliteit
- De moeder van betrokkene V. N. (...) (°(...)/1976) is in illegaal verblijf
- Een broer van betrokkene V. V. (...) (°(...)/1998) is in illegaal verblijf
- Een zus van betrokkene V. N. (...) (°(...)/2002) is in illegaal verblijf
- Een nonkel van betrokkene (zus van V. N. (...)) A. N. (...) (°(...)/1977) heeft een geldige B - kaart, hij en zijn vrouw en kinderen zijn allen in legaal verblijf

We stellen vast dat er de moeder en broer en zus van betrokkene in illegaal verblijf verkeren. Zij dienen net als betrokkene terug te keren naar Armenië. Met betrekking tot deze personen is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM aangezien zij allen het land dienen te verlaten. Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië. Ook de Belgische grootvader kan zijn kleinzoon in Armenië gaan bezoeken. Ondertussen voorzien de meeste vliegtuigmaatschappijen extra ondersteuning voor kwetsbare groepen, (<https://www.brusselsairlines.com/nl-be/praktische-informatie/reismfo/voor-de-vlucht/speciale-assistentie/default.aspx>) Het bestaat betrokkene vrij om eenmaal terug in Armenië een procedure op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij op uitgebreide wijze heeft gemotiveerd over verzoekers familieleden.

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris manifest in strijd met de stukken van het administratief dossier stelt dat zijn moeder en zus op illegale wijze in het Rijk verblijven. Verzoeker werpt op dat zijn zus in het bezit is van een F-kaart en dat zijn moeder tevens een afspraak had om de bijlage 19ter bij de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen te gaan afhalen en zij thans in het bezit is van een attest van immatriculatie.

Er wordt herhaald dat uit de inventaris bij zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker volgende stukken aan zijn verzoekschrift voegt: "3. Kopij F-kaart zuster verzoeker". Vervolgens blijkt evenwel dat verzoeker nalaat het desbetreffende stuk bij te brengen. In het administratief dossier zit evenwel het stuk dat door verzoeker werd bijgebracht in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing van 22 maart 2018 waarbij ten aanzien van verzoeker een bevel werd genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit blijkt evenwel geen F-kaart maar een bijlage 15 te zijn. In de nota met opmerkingen erkent de verwerende partij dat verzoekers zus in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 20 maart 2018. Deze aanmelding door zijn zus kadert in het indienen van een aanvraag gezinshereniging. Deze aanvraag moet verder worden onderzocht en houdt evenwel geen garantie in dat zij een F-kaart zal krijgen. Minstens toont verzoeker niet aan dat zijn zus in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Verzoeker wijst erop dat zijn moeder tevens een afspraak had bij de bevoegde vreemdelingendienst van de stad Antwerpen om haar bijlage 19ter af te halen en zij thans in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Dit attest van immatriculatie kadert in het indienen van een aanvraag gezinshereniging en vormt nog geen garantie dat verzoekers moeder een F-kaart zal krijgen. Haar aanvraag moet nog worden onderzocht.

Er wordt herhaald dat in de bestreden beslissing ook wordt overwogen:

"Met betrekking tot de familieleden die wel over een verblijfsrecht beschikken, hen staat het vrij om betrokkene achterna te reizen naar Armenië." In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers zus en moeder onder dit motief kunnen vallen en dat verzoeker niet betwist of weerlegt dat zijn familieleden die over een verblijfsrecht beschikken, hem achterna kunnen reizen naar Armenië.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze

tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het legaliteitsbeginsel aangetoond.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET